

WONG ARAZ

I
CILD

MƏMMƏD ARAZ

**SEÇİLMİŞ
ƏSƏRLƏR**

Dörd cildə

I

M. F. Axundov adına
Azərbaycan Dövlət
KITAB ANASI

ARXIV

Bakı - "Ozan" - 2003

SƏBA YELİ

“Nə yanar kimsə mənə atəşi-dildən özgə
Nə açar kimsə qapım badi-səbadan qeyri”.

FÜZULİ

Sözün sehrinə bax, qüdrətinə bax!
Bir heykələ döndüm öz yerimdə mən.
Beləcə bir misra deyəydim ancaq
Yüz il yazacağım əsərimdə mən.

Keçirmiş sənətin imtahanından
Dörd yüz bahar onu, dörd yüz qış onu.
Bir ana torpağın ürək qanından
Qan alan bir ürək yaratmış onu.

Bir anlıq dörd əsr qayıtdım geri,
Sinəmdə ocaqlar qalandı, şair.
Fikrim dolandıqca ağır illəri,
Kainat başıma dolandı, şair.

Görürəm özünü pərvanə sayıb,
Başına dolanıb yananlar da var.
Sənin xəzinəndən söz oğurlayıb,
Sənin sənətini dananlar da var.

Görürəm üstünə daş yağır belə,
Fəqət, göz qırpmadan oturmusan sən.
Çünki söz oxunla, söz atəşinlə
Fələyin damını uçurmusan sən.

Gəldim baş əyməyə önündə mən də,
Qarşıma gah boran, gah tufan çıxır,
Nədənsə, şairim, adın gələndə
Çox şairin adı yadımdan çıxır.

De niyə tənhasan, de niyə təksən?
Soltanlar taxtından şikayətin var.
Bir tənha aslanın nərəsi bəzən
Meşələr titrədən dağlar uçurar.

Sən ki, mehverisən söz dünyasının,
Qəlbinə bir həmdən dünyanı yoxdur?
Söylə, bir aşiqin könül yasını
Baxışı dağıdan Leylamı yoxdur?

Hanı vəfalı yar, sevdalı canan?
Niyə bir həmdəmin yoxundu səninin?
Bəlkə külək deyil qapını açan,
Evinə sığmayan ahındı səninin?

Şöhrətin düşdükcə obaya, elə,
Zaman varlığını sıxır, şairim!

Belədir, həmişə ağır zəlzələ,
Ən uca dağları yıxır, şairim.

Sevən ürəklərə eşqin nur saçır,
Çiçəklər gülümsər günəş doğanda.
Səndən şer yazır, səndən söz açır,
Səni oxuyan da, oxumayan da.

Odlu üzə çıxıb sinənin varı,
Bir dağsan, vulkanlar yanır canında.
Gözlərindən çıxan qılgıncımları
Göylər ulduz edib kəhkəşanında.

De niyə tənhasan, de niyə təksən?
Tufanlardır ahın, çaylardır qanın.
Bilmirdin ömürlük ömr edəcəksən
Qəlbində anamız Azərbaycanın...

Sən də, səba yeli, bu gündən səs al,
Dil açma o günün kədəri kimi.
Neçə ürəklərdə özünə yurd sal
O böyük şairin əsəri kimi.

Söylə, səba yeli, hər əsəndə sən
Ona dərd gətirdin, ilham gətirdin?
Neçə yol buluddan, göydən, günəşdən
O söz günəşinə salam gətirdin?

Söylə bulud kimi tutulan zaman
Gözündən sel gələn gördünmü onu?
Göy kimi kişnəyən, ney kimi yanan,
Sap kimi incələn gördünmü onu?

Günəş də üzündən qəm yağa-yağa
Yazdımı göylərə o ölən günü?
Sözü ürəklərə, özü torpağa
Səsi küləklərə verilən günü?

Qəlbimdə bir nəğmə dil açdı yenə,
Ay ellər, bir sevdə nəğməsidir o,
Açın qapıları səba yelinə,
Açın, Füzulinin nəfəsidir o...

1958